

Sygn. akt II K 801/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności R. K. - Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.10.2016 r., 16.12.2016 r.

wniosku o wydanie wyroku łącznego

w sprawie

G. D., syna J. i T. z domu F., urodzonego w dniu (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15**, którym połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 30.04.2013 r. w sprawie II K 118/13,

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 04.11.2013 r. w sprawie II K 1020/13,

- Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 05.06.2014 r. w sprawie II K 1049/13

i wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od 02.06.2016 r. do 26.12.2017 r.;

2. **wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 962/13**, za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata; postanowieniem z dnia 29.01.2016 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; kara nie została wykonana;

3. **wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14**, za przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; kara została wprowadzona do wykonania w okresie od 26.12.2017 r. do 23.02.2019 r.

I. na mocy art. 569 § 1 kpk, art. 570 kpk, art. 86 § 1 i 4 kk łączy orzeczone wobec skazanego **G. D.** wyrokami: Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., sygn. akt II K 52/15, wyrokami Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., sygn. akt II K 962/13 oraz wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., sygn. akt II K 350/14, kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce **karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r. sygn. akt II K 52/15 od 27.10.2012 r. do 28.10.2012 r., w dniu 11.12.2012 r., od 19.01.2015 r. do 22.09.2015 r. oraz Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 350/14 od 19.12.2013 r. do 20.12.2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 5, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. M. kwotę 177,12 zł (sto siedemdziesiąt siedem złotych 12/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

V. na mocy art. 626 § 1 kk, art. 624 § 1 kk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 801/16

UZASADNIENIE

G. D. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15**, którym połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 30.04.2013 r. w sprawie II K 118/13,

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 04.11.2013 r. w sprawie II K 1020/13,

- Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 05.06.2014 r. w sprawie II K 1049/13

i wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od 02.06.2016 r. do 26.12.2017 r.;

2. **wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 962/13**, za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata; postanowieniem z dnia 29.01.2016 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; kara nie została wykonana;

3. **wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14**, za przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; kara została wprowadzona do wykonania w okresie od 26.12.2017 r. do 23.02.2019 r.

(dowód: dane o karalności k. 7-9; odpisy wyroków k. 11-16, 27-38, informacje o pobytach i orzeczeniach k. 3-4)

G. D. obecnie osadzony jest w Areszcie Śledczym w S.. W trakcie swojego pobytu skazany był wielokrotnie nagradzany, kilka razy był też karany dyscyplinarnie. Nie było konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Nie deklaruje udziału w podkulturze więziennej. Nie odnotowano zachowań agresywnych. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Skazany jest zatrudniony nieodpłatnie poza terenem ZK. Prognoza penitencjarna odnośnie skazanego jest umiarkowana.

(dowód: opinia o skazanym k. 21-22)

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż rozważając kwestie istotne dla rozpoznania wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego należy przede wszystkim zbadać, czy zachodzą podstawy do wydania takiego wyroku.

G. D. został skazany trzema wyrokami: wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 962/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14.

W kwestiach dotyczących możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i zmiany z tym dniem stanu prawnego dotyczącego instytucji wyroku łącznego Sąd zobligowany był do zbadania czy w niniejszej sprawie zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. czy te aktualnie obowiązujące. Konieczność taka wynika bowiem z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

W efekcie uznać należało, iż nie wszystkie wymierzone prawomocnie wobec skazanego kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem 01 lipca 2015 r. bowiem do prawomocnego skazania wspomnianym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14 doszło już po tej dacie.

W efekcie możliwe było zastosowanie zarówno przepisów dotychczas, jak i aktualnie obowiązujących, zatem rozważyć należało, które z nich są dla skazanego bardziej korzystne.

W sytuacji zastosowania przepisów dotychczasowych podstawy do wydania wyroku łącznego zaistniałyby w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r. sygn. akt II K 962/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r. sygn. akt II K 350/14. Skazany popełnił bowiem w każdym ze wskazanych wypadków dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny, wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Wskazać jednak należy, że zastosowanie przepisów dotychczasowych oznaczałoby brak możliwości objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczonej poprzednio wydanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., sygn. akt II K 52/15, którą to karę skazany aktualnie odbywa. Kara ta podlegałaby zatem odrębnemu wykonaniu.

Tymczasem na mocy art. 85 § 1 i 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym jedynym warunkiem do orzeczenia kary łącznej jest to, by kary te podlegały wykonaniu i były karami tego samego rodzaju bądź podlegającymi łączeniu. W efekcie uznać należało, iż możliwość orzeczenia kary łącznej na podstawie przepisów aktualnie obowiązujących dotyczących kar pozbawienia wolności orzeczonych wszystkimi wyrokami wymienionymi w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, w tym również poprzednim wyrokiem łącznym.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż **względniejszą sytuację dla skazanego stworzy zastosowanie przepisów nowych**, bowiem objęte wyrokiem łącznym zostaną wszystkie kary podlegające wykonaniu, a tym samym faktycznie, a nie jedynie pod względem prawnym, polepszy się jego sytuacja.

Następnie w niniejszej sprawie zbadać należało, czy na podstawie stosowanych, aktualnie obowiązujących przepisów zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego.

W myśl art. 569 § 1 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany lub wobec którego orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, a nadto podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne.

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. W zakresie omawianych dwóch wyroków skazanemu G. D. wymierzono kary pozbawienia wolności, a więc kary tego samego rodzaju. W sprawie II K 962/13 Sądu Rejonowego w Kartuzach pierwotnie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a następnie wykonanie tej kary zarządzono.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że warunki do wydania wyroku łącznego zaszły w odniesieniu do prawomocnych skazań G. D. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 962/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14, a łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności.

Powyższe wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, dotyczących G. D.. Aktualnie odbywa on bowiem od 02.06.2016 r. do 26.12.2017 r. karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 52/15, następnie w okresie od 26.12.2017 r. do 23.02.2019 r. do wykonania wprowadzono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 10.02.2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 350/14. Również kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 07.05.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 962/13 kara 5 miesięcy pozbawienia wolności nie została jeszcze wykonana. W efekcie uznać należało, iż wyżej wskazane, orzeczone wobec G. D. kary pozbawienia wolności są karami wymierzonymi na mocy prawomocnych wyroków i podlegają wykonaniu.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar podlegających łączeniu, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę, zgodnie z treścią art. 85a kk, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art.

86 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o niepogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że

wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego G. D., podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar orzeczonych wskazanymi wyżej trzema wyrokami) do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami).

Sąd zdecydował w zakresie kar pozbawienia wolności o wymierzeniu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. W kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd zdecydował o braku podstaw do zastosowania w stosunku do skazanego zasady pełnej absorpcji. Skazany mimo, iż były wobec niego orzekane kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie wykorzystywał szansy jaką daje ten środek probacyjny i każdorazowo powracał na drogę przestępstwa, co ostatecznie skutkowało zarządzaniem ich wykonywania. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem i ta okoliczność zdecydowała o zastosowaniu zasady asperacji, nie zaś pełnej kumulacji. Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego kumulacji pełnej, co już zasygnalizowano, także z uwagi na treść opinii o skazanym z zakładu karnego, w którym odbywa on karę. Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany wykazuje pewien krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i popełnionych przez siebie przestępstw, prezentuje postawę regulaminową. Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary wprawdzie nie odnoszą zamierzonego skutku, jednak dokonane ustalenia rokują w sposób pozytywny na przyszłość, wskazują bowiem na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności o dwa miesiące należy uznać także i fakt jego regulaminowego zachowania wobec przełożonych w zakładzie karnym.

Podkreślić należy przy tym, iż także w obecnym stanie prawnym nie sposób pominąć przy wymiarze kary łącznej także prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). R. Ż. popełnił szereg przestępstw, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, o czym już jednak wspomniano, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa (jako dyrektywa wymiaru kary łącznej wskazane także w treści art. 85a kk), nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że złożony został wniosek o wydanie wyroku łącznego w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały za zastosowaniem w omawianym zakresie przy łączeniu kar zasady asperacji i zdaniem Sądu orzeczonej, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności.

W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I wyroku łącznego, a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

W punkcie IV wyroku na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 28.09.2015 r. sygn. akt II K 52/15 od 27.10.2012 r. do 28.10.2012 r., w dniu 11.12.2012 r., od 19.01.2015 r. do 22.09.2015 r. oraz

Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku sygn. akt II K 350/14 od 19.12.2013 r. do 20.12.2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie powołanych w wyroku przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. M. kwotę 177,12 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 kk, art. 624 § 1 kk zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez pewien czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.